יום ב', ז' בתשרי תשס"ו (10 באוקטובר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"**עם זו יצרתי לי...**" – בשביל מה? – "**תהילתי יספרו.**" [שם שם 21] יש להם תפקיד, והתפקיד הוא להעיד שיש בעולם א-לוקים.

לכל אדם יש רגעים של משבר, בהם הוא מאבד את האמונה בכוחו בגדול, האלוקי, הפנימי. לכל אדם יש רגעים, גם אם מעטים מאד, בהם הוא שוכח מה כוחו האמיתי, מהי מעלתו המיוחדת. וכמו ברמה הפרטית, כך גם ברמה הלאומית. יש רגעים בהם קשה לראות את העם ברמה הגדולה שלו. יש רגעים שבהם הפרטים כפרטים הם כל-כך מאכזבים, כל-כך רחוקים מלהיות "עדי ה' " – עד שפתאום אפשר לראות בהם סתם "קהל". **ואם משה רבנו, ברגע אחד קשה, רואה בעם הזה לא יותר מאשר "קהל" – על אחת כמה וכמה העם בעצמו רואה בעצמו "קהל" בלבד.** וכשהוא רואה עצמו רק כקהל, הוא אומר את המלים החריפות, "ולו גוועו בגוע אחינו לפני ה' " – כי הוא לא רואה את ההמשך, הוא לא רואה את מה שמעבר לפרטים הנספים ולמנהיגים האובדים.

הדור הוא דור שכבר נולד במדבר. המבוגרים שבו היו בתחילת שנות המדבר, בזמן חטא המרגלים, בני פחות מ- 20. הם עוד יודעים לספר על השואה של "וחמושים עלו בני ישראל" שהתרחשה ביציאת מצרים. [לפי פרשנים מסויימים, המילה "חמושים" מצביעה על כך שרק חמישית מהעם, 20%, יצאו ממצרים. אלה שלא רצו לצאת נכחדו במכת החושך.] כולם, המבוגרים שבהם והצעירים שבהם, חוו משך 38 שנים את שואת המדבר של קבורת אבותיהם. [כתוצאה מחטא המרגלים, כל מי שהיה בן 20 ומעלה בשעת החטא, נספה במדבר, בקצב ממוצע של כ- 15,000 איש כל שנה.] עכשיו גם מתה עליהם מרים, אחות משה ואהרן, הבאר נעלמת, ואין להם כח. יש משבר, ושיאו של המשבר הוא התחושה הקשה שאולי באמת, קהל אנחנו? אולי בעצם, אנחנו לא עדה כל-כך קדושה? אולי אנחנו רק קהל שהובא אל המדבר הזה למות בו?

ברגע הזה מצוה הקב"ה את משה לחזור ולרומם את אמונתנו בעצמנו, בנצחיותנו, בהיותנו עדתו של הקב"ה: "**קח את המטה והקהל את העדה**".

קח את העם הזה ותקהיל אותו – לא כקהל, אלא כעדה! תראה לו שאתה לא מקהיל פרטים רבים, חברת אנשים בעלי אינטרס משותף. **תראה לו שאתה מקהיל עדה**, רעיון, נצח שלעולם לא יינחם – גם כשיעברו עליו משברים רבים. "הקהל את **העדה**"! כי מהו תפקידו של מנהיג ברגע בו העם רואה את עצמו בקטנותו, כ"קהל" בלבד? – תפקידו באותו הרגע, **הוא לרומם את העם לתחושה הברורה והנצחית שיש כאן עדה**, ש"**אתם עדיי נאום ה' "**, לרומם את העם לידיעה שמה שמאחד אותנו הוא שאנחנו כולנו – **ורק אנחנו כולנו** - עדי ה'. זאת היא מהות גילוי אלוקותו יתברך בעולם. בזכותה, ולמען גילויה ממשיך וימשיך עם ישראל בהיסטוריה (=הסתר-י'ה) המיוחדת והפלאית שלו.

[ר' מ. אלון, "חוקת" – בע"ה, סיום המאמר מחר]

"**אריה שאג, מי לא יירא...**" [עמוס ג' 8]
אריה – ראשי תיבות: **א**לול, **ר**אש השנה, **י**ום **ה**כיפורים
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל